

Kristīgā teoloģija vai filozofija, kuras pamatā ir sākotnējā ebreju reliģija

Sastādīts par godu ANTICA NAMUR 2021. gadam

*La Danse - Charles Samuel (1862-1935), Ecole Belge 1913
iegādāts: Ms. Janssens van der Maelen, Brisele 2020*

Ar diviem pielikumiem: 2.lpp par ebreju sākotnējo reliģiju un 12.lpp, kā jaunieši un īpaši meitenes ar savu noslieci uz augstu morāli - kultūras dēļ - tiek sūtīti nepareizā virzienā.

Piezīme: koncepcija galvenokārt ir paredzēta jauniešiem. Un viņiem man ir jāiedziļinās detaļās un viss jāuzraksta ļoti skaidri, jo, ja es to nedarīšu, tad viņi atkal visu sabojās!

lettisch

Sākotnējā jūdu reliģija ir pārļācīga, apgaismota reliģija par excellence Jēzus šeit saskārās ar uzkrītošu pagrimumu.

Pilnīgi skaidrs, ka šāda ļaunprātīga rīcība, ar kādu bija saskāries šis māju celtnieks Jēzus, patiesībā vispār nebija pieļaujama, īpaši jūdu reliģijā! Jo tieši jūdu reliģija ir vienīgā reliģija, kurai ir absolūti pozitīvi vērtējoši priekšstatī arī par sievietes stāvokli, un nevienai citai reliģijai nav šādu iespēju!

Tomēr ebreju reliģija sākotnēji nemaz nebija reliģija, bet gan ļoti apgaismota un humāna attieksme pret dzīvi, pat mūsdienu izpratnē. Es atsaucos arī uz epilogu. Par tipisku reliģiju viss kļūva tikai tad, kad attieksme pret dzīvi tika aizmirsta vai apspiesta, iespējams, tāpēc, ka tiem, kas drīz vien bija pie varas, tā bija vairāk priekšrocību (kā tas kādreiz notiek visās reliģijās). **Jebkurā gadījumā oriģinālā ebreju reliģija** (vai vienkārši attieksme pret dzīvi) **ir vienīgā reliģija** (lai šeit lietotu terminu "reliģija"):

- **Kas attiecas uz patiesu monogāmiju.** Ar to ir domāta monogāmija, kas nav piespiedu, bet kas notiek un tiek sasniegta pilnīgi brīvprātīgi un ar prieku, un kas arī netiek izdzīvota tikai pēc laulības, bet gan monogāmija, kas ir patiesi patiesa, ka visu mūžu ir tikai viens seksuālais partneris (izņemot atrašanās gadījumus). Tas nozīmē, ka runa ir ne tikai par dzīvi monogāmijā, bet arī par sagatavošanos, atsakoties no dzinuljiem pirms laulībām. Tāpēc monogāmijas morāle ir jāpadara pietiekami pievilcīga, lai tā būtu vēlama jauniešiem.
- Un, ja šī monogāmija patiešām tiek vispārēji izdzīvota, tad arī vīzija par cilvēku harmoniju bez bailēm un neaptumšotu cilvēcību tiek īstenota, **konkretizējot to ar paradīzisko kailuma utopiju.** Līdz ar to Bībeles stāsts par paradīzi nekad nav un nebūs uzskatāms par vēsturisku notikumu (tāpat kā citi agrīnie stāsti, piemēram, radīšanas stāsts). Autori, kas to rakstīja pirms 3000 gadiem, to noteikti neuzskatīja par "burtisku", kā to mums mācīja mūsu bērnu reliģijas stundās agrāk un kā dažas sekas to uzskata un māca vēl šodien. Drīzāk tas ir stāsts pret prostitūciju auglības kultos par godu kādai no dievībām, kas bija izplatītas stāsta tapšanas laikā (sk. 50. lpp.), - tātad šāda auglības dievība slēpjas aiz čūskas. "Pielūgsme" ar dzimumakta palīdzību, protams, nozīmē arī patiesas monogāmijas utopijas pārkāpumu, un tā sekas ir "ķermeņa daļas, kas slēpj kaunu" (saīsinājumā KTVS). Tas nozīmē arī to, ka Ādama un Levas stāsta apgalvojums ir tāds, ka tad, kad īstas monogāmijas utopija tiks īstenota, šis kauns kļūs lieks.

Ticība Dievam šajā ziņā ir otršķirīga. Jo dievs būtībā tika radīts tikai tādēļ, lai būtu autoritāte savai tautai, kas balstījās uz

monogāmijas ideju, un lai būtu arguments pret citiem dieviem, kurus šiem mazajiem cilvēku kultiem it kā vajadzēja pielūgt.

- Pirmām kārtām ebreju reliģija ir vienīgā reliģija, **kurā arī sievietēm ir tiesības izjust orgasmu**. Jo, lai īsta monogāmija patiešām darbotos, protams, ir svarīgi, lai sieviete nonāktu arī pie sava piepildījuma seksuālajā dzīvē, tas ir, lai viņa piedzīvo arī orgasmu. Tas nenozīmē orgasmu, kā to redz, piemēram, psihologs Vilhelms Reihs, ko var panākt ar visādiem tehniskiem trikiem, bet gan orgasmu, kas rodas gandrīz spontāni no harmonijas vai no divu cilvēku radniecības, t.i., tikai ar vieglākais pieskāriens un galvenais bez iespīšanās, principā pat pilnā apģērbā. (Piezīme: šim orgasmam vajadzētu būt arī šodienas mērķim, jo saskaņā ar informāciju no laikraksta DIE WELT, vismaz divas trešdaļas sieviešu nekad nepiedzīvo orgasmu!).

Ja tā nav liela reliģija, kas tolaik tika izdomāta pret necilvēcīgām reliģijām un kurai šodien būtu viss, lai pārvarētu visas pārējās reliģijas, kas galu galā bieži vien ir tikai pārdzīvoto traumu kultivēšana, kas apvienota ar folkloru un māņticību (kam pēc tam pievienojas biznesa intereses un varas struktūras un nepieciešamība norobežoties no citiem)! Tomēr man rodas iespaids, ka parasti pat ebrejiem par to nav ne jausmas.

Jēzus laikā problēma bija tā, ka šī jūdu "sākotnējā reliģija" jau viņa laikā bija acīmredzami "apglabāta" vai vismaz lielā mērā aizgājusi aizmirstībā, un tāpēc arī neviens no autoritātēm, kam tajā laikā bija noteicošā loma, par to vairs nerūpējās. Ebreju reliģija lielā mērā bija iesaldēta kultā, un seksuāla izmantošana bija kļuvusi gandrīz par normu. Tātad šis māju celtnieks jeb būvuzņēmējs Jēzus (par "būvuzņēmēju" skat. nākamo punktu), iespējams, ir saskāries ar to un saskatījis uzkrītošu neatbilstību starp jūdu reliģijas apgalvojumiem un realitāti, un mēģinājis atjaunot sākotnējo reliģiju dzīvē. Viņam droši vien bija ļoti labi klājies ar saviem parastajiem līdzgaitniekiem, bet noteikti bija arī daudzi citi, kuriem tas bija pilnīgi vienalds.

Katrā ziņā, izmantojot savas teologa zināšanas un 30 gadu pedagoga profesionālo pieredzi, esmu centies šajā darbā apvienot vecās ebreju utopijas ideālus pozitīvā koncepcijā, lai tie būtu pieejami jauniešiem. Jo jauniešiem joprojām ir ideāli par šādu utopiju un viņi vēlētos tos piepildīt, ja vien zinātu, kā.

Un es domāju, ka man šeit neveicas slikti, skat. šī numura otro daļu! Taču diemžēl, kad es biju skolotājs, viss vēl nebija pilnībā attīstīts.

Dievs raksta taisni arī uz līkumainajām līnijām: caur ticības pretiniekiem uz patieso Jēzu.

Teoloģija un ticības prakse pēc īstā Jēzus parauga: īstais Jēzus, iespējams, bija vairāk tipisks pētnieciskais žurnālists (kā mēs šodien teiktu) - un tāpēc viņam arī nācās mirt. Pēc tam viņa pretinieki viņu, tā sakot, perfekti falsificēja.

Ir diezgan daudz gan baznīcu, gan kristīgās ticības kopumā kritiķu, kuri apgalvo, ka visa kristīgā reliģija ir tukša fantāzija, ka tā ir vairāk vai mazāk izdomāta, ka tā būtībā ir meli un krāpšana.

Šie pārmetumi acīmredzot lielā vai pat lielākā mērā atsītiesies pret teologiem un citiem baznīcu pārstāvjiem - ļoti bieži šķiet, ka viņi tos nemaz neņem vērā, un tāpēc viņiem tie arī nerūp. Viņi turpina darbu tā, it kā viss, ko viņi pēta un sludina, būtu balstīts uz stingra pamata.

Taču es domāju, ka starp šiem kristīgās reliģijas un baznīcas kritiķiem ir diezgan nopietni zinātnieki, kurus noteikti vajadzētu uztvert nopietni. Vai varbūt pat nav saskaņā ar labu ticību Dievam ticēt, ka no tā iznāks kaut kas pozitīvs mūsu ticībai un līdz ar to arī Baznīcai, ja mēs iesaistīsimies diskusijā ar šādiem kritiķiem, kuri ir jāuztver nopietni?

Šeit es domāju īpaši par trim no tiem:

Karlheinz Deschner (1924-2014), kurš galu galā studēja teoloģiju, filozofiju, literatūru un vēsturi - un ieguva arī doktora grādu. Savā grāmatā "Der gefälschte Glaube - die wahren Hintergründe der kirchlichen Lehren" (Viltus ticība - patiesais baznīcas mācības dieva dēla izpiršanas funkcija, fons) viņš apraksta (starp citu, tāpat kā citi), ka lielākā daļa ticības satura ir plaģiāti no senajām nekristīgajām reliģijām, piemēram, jaunavas piedzimšana vai dievišķā tēva radīšana, dievišķā tēva dēlsirdība, brīnumi, pat

Un šeit ir trīs attēli, kas ilustrē to, ka kristīgās "ticības patiesības" ir citu reliģiju plaģiāti:

Mozaīka "Eiropa ar Dzeusu, tērptu bulla tērpā" atrodas Neapoles Nacionālajā muzejā. Man nav nepieciešams drukāt attēlu par paralēlo stāstu Jaunajā Derībā par "Marijas pasludināšanu".

dieva krustā sišana, mirušo augšāmcelšana un augšāmcelšanās, kulta svinības ar maizi un vīnu.

Isis putna formā pie atmodas Ozīris, kurš bija miris cīņā pret Jaunumu un pēc tam trīs dienas pavadīja, apmeklējot mirušo dvēseles pazemes pasaulē - reljefs Seta I morga templī Abydos (Ēģiptē) - tāpēc stāsts par Jēzus augšāmcelšanos nav nekas jauns.

Imperatora Antonija Pija un viņa sievas Faustīnas debesbraukšanas reljefs atrodas Vatikāna muzejos (es nofotografēju ģipša atlējumu Romas-Vācijas muzejā Maincā). Jūs noteikti esat pazīstami ar Jēzus Debesīs uzņemšanas un vēl vairāk - Marijas Debesīs uzņemšanas gleznām.

dāņu indologs Kristians Lindtners (1949-2020) ar savām profesionālajām zināšanām grieķu un latīņu valodā, kā arī seno indiešu valodās sanskritā un pāli. Savā grāmatā "Jēzus Kristus noslēpumi" Lindtners apraksta, ka Jaunā Derība acīmredzami lielā mērā ir plaģiāts no seniem indiešu budistu tekstiem - "apdarināts" ar "ieliktņiem" no Rietumos raksturīgām mitoloģijām un arī no jūdaisma. Lindtners to skaidro, sakot, ka budistu mūki vēlējās radīt budismu Rietumiem, taču viņus interesēja tikai budisma filozofija, un tāpēc viņi šo budismu iebūvēja (ārējā) "ietvarā", kas bija izplatīts Rietumos. Tādējādi budisma "budistu varonis" Rietumiem ir

budistu izdomāts Jēzus, un tā Lindtner nonāk pie kvintesences "Jēzus ir Buda". Vairāk par Kristianu Lindtneru <https://unser-mitteleuropa.com/in-memoriam-dr-phil-christian-lindtner-1949-2020/> (vai vieglāk meklēt, ierakstot google: "Christian Lindtner" un "Unser Mitteleuropa").

ebreju-angļu Talmuda pētnieks Hjams Makkobijs (1924-2004), kurš pēdējā laikā bija Līdsas Universitātes Ebreju studiju centra profesors. Savā grāmatā "Mītņieks" Makobijs pievēršas šim "jaunpienācējam" Pāvilam un cita starpā apraksta, kā viņš no savas bērnības Tarsā, kas bija galvenais dažkārt asiņainā Atisa un Adonisa kulta centrs, viņam zināmos "stāstus" un rituālus pārnesa uz Jēzu un tādējādi radīja pilnīgi jaunu reliģiju, kurai ar patiesu Jēzu nav nekā vai vismaz nav daudz kopīga. Līdzīgi kā Lindtner saka: "Jēzus ir Buda", Makobijs, brīvi balstoties uz Pāvilu, teiktu: "Jēzus ir Attis".

Tas, ko šie trīs kritiski noskaņotie zinātnieki ir atklājuši, patiesībā būtu nāves trieciens mūsu kristīgajai ticībai. Galu galā, tā ir saistīta ar vissvarīgākajām mācībām, kas veido mūsu ticību.

Bet tas vēl nav dienas beigas!

Izšķirošo mājienu par to, kas bija Jēzus, kam viņš bija uzticīgs un kāpēc viņu tik nežēlīgi nogalināja, es pārsteidzoši ieguvu no kaimiņa lauksaimnieka Knolleburekaff ("cukurbiešu audzēšanas ciems") uz rietumiem no Ķelnes (tur audzē pat vairāk nekā cukurbietes), kur es dzīvoju. Reiz viņš bija izīrējis vienu no saviem dzīvokļiem pārbūvētajā "karjerā" laukos sutenerim, profesionālam demimondam, un sarunājās ar viņu par viņa "uzņēmējdarbības jomu". Un, kad viņš kādā brīdī runāja ar mani, mēs nonācām pie secinājuma, ka slavenais stāsts par to, kā Jēzus Jāņa evaņģēlijā glābj grēcinieku no nomētāšanas ar akmeņiem, nepārprotami ir stāsts par sodu no demimonas. Jo kad gan gadās, ka sievieti pieķer pie "šādas lietas" un ka ir divi "ķērāji", kuri pēc tam skrien uz tiesu, zinot, ka tas nozīmē nāvēssodu pieķertajai sievietei? Tas tik un tā nekad nenotiek, ja vien šeit kaut kas netiek apzināti organizēts. Jēzus to visu noteikti zināja. Jo viņš - domājams, ka no sava agrāka darba kā namdara ģimenes celtnieku grupā visā reģionā - bija draudzējies arī ar prostitūtām un muitniekiem (vai drīzāk nodokļu iekasētājiem), un noteikti bija runājis arī ar viņiem par viņu problēmām. Un no turienes viņš bija uzzinājis, piemēram, kā sievietes tika šantažētas, lai nodarbotos ar prostitūciju - saskaņā ar "divu liecinieku procedūru", kas aprakstīta Daniēla grāmatas pielikumā par skaisto Suzannu: "Vai nu tu ar mums nodarbojies ar seksu (kas tajā laikā nozīmēja iesaistīšanos prostitūcijā), vai arī, ja tu atteiksies, tad mēs tevi ziņosim tiesai un teiksīm, ka mēs tevi pieķērām pie seksa ar kādu jaunu vīrieti, bet viņš aizbēga, un tad tev tiks

izpildīts nāvessods." Tātad pievilcīgai sievietei pret šādiem vīriešiem bija tikai izvēle - prostitūcija vai nāve, tātad bez izredzēm. Savukārt Jāņa evaņģēlija grēcinieces gadījumā situācija acīmredzot bija nedaudz citāda: viņa noteikti bija prostitūta

Ja es pareizi interpretēju gleznu "Jēzus un grēcinieks", tad gleznotājam Lukāšam Kranaham Vecākajam (1472-1553) bija tāds pats viedoklis par Jāņa evaņģēlija stāstījumu kā man, proti, ka tas ir krimināls stāsts. Es nedomāju, ka jūs varat to uzzīmēt skaidrāk, ja

domājat, ka topošie akmeņotāji ir noziedznieki, vismaz viņi neizskatās pēc aizliktiem moralizētājiem. Un divi "gudrie vecākie kungi" aizmugurē pa labi ir tipiski augstprātīgie teologi un filozofi (un, iespējams, arī lielākā daļa žurnālistu), kuri vienmēr redz tikai virspusi un nezina (nevēlas zināt), kas notiek patiesībā. Šādā veidā noziedznieki var turpināt darīt, ko un kā vien vēlas. Aizraujošs attēls! Es jau zinu, kāpēc man to uzzīmēja Vjetnamā!

un kaut kādā veidā bija pārkāpusi savas "profesijas" noteikumus - mēs nezinām, kas tas bija, bet tas nav svarīgi - un tagad par to bija jāsaņem sods. Iespējams, viņa bija noslēpusi savus pareizos ienākumus un nebija tos pienācīgi piegādājusi? Varbūt arī viņa bija dzirdējusi par Jēzus runām un vēlējās pamest savu profesiju? Par to viņas "protektori" (jeb suteneri) bija noorganizējuši, ka viņa tika pieķerta, kad nodarbojās ar seksu ar kādu līgavaini (tas bija izdomāts stāsts, tāpēc līgavainis varēja aizbēgt neatpazīts), un tāpēc viņa bija jāsoda - īpaši kā brīdinājums "citām protektoru sievietēm", lai arī viņas nedarītu šādas muļķības...

Jēzus bija liecinieks šādai brutālai uzvedībai - un publiskajās runās to nosodīja: "Pret grēku, pret liekuļiem, par mīlestību". Tātad viņš bija uzstājies pret acīmredzami ļoti ietekmīgu demimondi, šodien mēs teiktu "mafiju". Tāpēc viņam par to bija jāmirst.

Tātad Jēzus nebija reliģijas dibinātājs, kā viņu apraksta Jaunā Derība, bet gan kaut kas līdzīgs pētnieciskajam žurnālistam, kāds mūsu laikos ir pētnieciskais žurnālists Pēters R. de Vriess (Nīderlande), Jans Kucjaks un viņa līgava Martina Kušņirova (Slovākija), Dafne Karuana Galizija (Malta) un Džamals Hašogi (Saūda Arābija). Tātad viņš "uz vietas" bija uzzinājis par noziedzīgajām mahinācijām saistībā ar prostitūciju un naudu (tipiskas mafijas biznesa jomas, kurās varas funkcionāri piedalījās vai skatījās uz to no malas) un pēc tam, neesot mūsdienās ierastajiem medijiem, publiskoja to publiskās runās, kas vēlāk kļuva par vairāk vai mazāk dievbijīgiem sprediķiem, kas nevienam nekaitēja.

Kā radās šis "plaģiāts Jaunais Testaments"? Patiesībā viss ir pavisam vienkārši, ja vien jūs sapratīsiet, pret kādu puspasauli Jēzus bija apņēmis cīnīties. Jo līdz ar Jēzus nāvi, protams, nebija mirušas arī Jēzus idejas, viņš pietiekami ilgi bija publiski runājis, un tāpēc viņam bija arī sekotāji. Un pēc viņa nāves daži no viņiem sāka turpināt viņa garu. Jēzus pretiniekiem tas nepavisam nepatika. Bet kā viņiem vajadzētu to darīt, lai efektīvi "kļiedētu" Jēzus bažas? Līdzīga problēma mūsdienās ir saistīta ar failu dzēšanu datoru cietajos diskos. Ja tos izdzēsīsiet, izmantojot funkciju "dzēst", saturs, protams, joprojām būs pieejams, tikai to vairs nevarēsiet atrast. Taču ir programmas, lai tos atkal atrastu. Kaut kas patiešām tiek dzēsts tikai tad, ja dzēstais saturs tiek pārrakstīts ar jaunu saturu. Tā tas bija arī ar Jēzus apņemšanos - tāpēc tā tika pārrakstīta ar "jaunu saturu", tas ir, ar koncepciju no visiem šiem plaģiātiem no citām reliģijām, ko mēs šodien pazīstam kā "Jauno Derību". Tātad Jaunā Derība nav reklāmas un pamācošs raksts par patieso Jēzu, bet gan atjautīgs diversijas manevrs pret patieso Jēzu un Viņa lietu - ar tā laika līdzekļiem, kā tas bija ar dievu un budisma stāstu plaģiātiem.

Un šim "atkarīgajam" Pāvilam acīmredzot bija vadošā loma šajā svītrosānā un pārrakstīšanā, jo viņš bija izdomājis Jēzus nāvi pie krusta padarīt par upurisku nāvi, ko viņš pats vēlējās - lai izpirktu cilvēci no visa, kas ir.....

Tas nozīmē arī to, ka šī raksta sākumā minētajiem trim mūsu reliģijas kritiķiem ir pilnīga taisnība - tikai problēmas risinājums varētu būt nedaudz citāds, nekā viņi to iedomājušies.

Stikāku informāciju par to un galvenokārt par to, ko patiesā Jēzus atklāšana nozīmē mums šodien, var atrast internetā, sadaļā "Jēzus ideoloģija", tīmekļa vietnē www.michael-preuschoff.de - arī vairākās valodās (tulkots ar pašlaik labāko tulkošanas programmu www.deepl.com).

Bet es jau dzirdu, kā kritiķi saka: pieņemot, ka stāsts par grēku no Jāņa evaņģēlija 8. nodaļas patiešām ir puspasauls soda stāsts, tas tādējādi

norāda uz patieso Jēzu. Bet kā var izmest visu tradicionālo teoloģiju aiz borta, pamatojoties uz vienu vienīgu netiešu pierādījumu? Uz to es varu tikai piebilst, ka neskaidrā lietā var ļoti labi rekonstruēt lietu no viena laba netieša pierādījuma! Un Jēzus gadījums patiešām ir ļoti neskaidrs - neviens nezina, piemēram, kas uzrakstīja Jauno Derību (jebkurā gadījumā tie nebija Jēzus mācekļi vai citi, kas Jēzu bija piedzīvojuši personīgi), kāpēc tā tika uzrakstīta un kā tai izdevās nokļūt "starp cilvēkiem".

Un pats galvenais: atgriezoties pie patiesā Jēzus uzticības, t.i., pie "Jēzus ideoloģijas", mūsu reliģija, protams, izskatītos pavisam citādi, tā vairs nebūtu priesteru un zinātnieku reliģija, dogmu un ticības reliģija, tāpat arī varas un dominances reliģija, kuras galvenie mērķi ir piedošana un pārliecība par dzīvi pēc nāves, bet gan augsti ētiska attieksme pret dzīvi ar saprātīgiem spēles noteikumiem. Un šie saprātīgie noteikumi būtu tādi, lai ikviens tos varētu pieņemt, īpaši attiecībā uz seksuālo morāli. Tomēr tās būtu jā māca jau no bērnības. Ar vārdu "visi" es domāju arī musulmaņus - saskaņā ar manu skolotājas pieredzi tieši viņu meitenēm ir vislielākā interese. Mēs tik un tā nevaram sasniegt "vecos cilvēkus", bet mēs varam sasniegt jauniešus! Protams, mums ir grūti sasniegt viņus kopumā, bet, ja mēs iekarosim mūsu kristīgos jauniešus, tad vārds izplatīsies - un īpaši mūsu interneta laikmetā - arī musulmaņu jauniešu vidū!

Un šeit ir kaut kas no šodienas dzīves realitātes: kā sievietes un meitenes var patiešām uzlabot, tā vietā, lai valoda būtu gluži idiotiska.

Patiesībā par dzimtes problēmu jau ir pateikts pietiekami daudz: Šī pārveidošana ir pilnīgi bezjēdzīga un pilnīgi lieka un bieži vien pat smieklīga vācu valodas sagrozīšana. Tas, domājams, radīs (kā burvju vārds abrakadabra) lielāku dzimumu līdztiesību un līdz ar to vēl lielāku sieviešu statusa paaugstināšanu. Taču pieredze rāda, ka ar šādu "burvju vārdu valodu" tas vienkārši nedarbojas, valoda vienkārši nevar panākt šādu uzlabojumu, jo vienmēr ir otrādi: mainījies realitāte izraisa - ja tas vispār ir nepieciešams - izmaiņas valodā. Tāpēc mums ir jā rūpējas par realitātes maiņu citādā veidā!

Līdz ar dzimtes maiņu ciemā atkal tiek ieviesta jauna cūka - ar mērķi nodrošināt, ka viss paliek nemainīgs attiecībā uz to, kas patiesībā ir svarīgi un kas ir jāmaina! Un tā tas droši vien ir arī citās valstīs - ar jebkādam "citām sivēnmātēm", kas patiesībā ir neefektīvas reālai sieviešu uzlabošanai.

Iespējams, to, ko es domāju, vislabāk izsaka saruna, kas man bija ar kādas skolnieces māti salīdzinoši drīz pēc manas "karjeras" uzsākšanas profesionālās skolas skolotājas amatā vecāku sapulcē: pirms daudziem gadiem viņa vecāku sapulcē man bija jautājusi par reliģiskās audzināša-

nas mērķi. Es diezgan vieglprātīgi atbildēju: "Meitenes visas ir sava veida šizofrēnieces. Viņa: "?????" Es: "Nu, viņi paniski baidās no tā, kas ir nekaitīgs un paradīzisks, kur viņi varētu gūt arī noderīgas zināšanas par cilvēka dabu un iedvesmot vīriešus, kuri vēlas būt kārtībā ar skaistu morāli, proti, "kaili pludmalē". Bet problemātiskais, proti, sekss ar pārāk bieži apšaubāmiem partneriem, kas dažkārt viņiem arī rada traumas uz visu mūžu, ir tas, ko viņi vēlas un dara." "Un," māte jautāja, "ko tu tagad gribi darīt?" Es: "Ka meitenes katra dara otru." Māte: "Ja tu to vari, tad tu esi labs!"

Jā, kas patiesībā šeit notiek?

Lieta tāda, ka mēs, cilvēki, pēc savas dabas esam ļoti morālas būtnes, īpaši seksuālos jautājumos, un tas ir jau no jaunības, īpaši meitenes. Un, tā kā viņiem netiek mācīta skaidra morāle - daba viņiem ir devusi smadzenes arī šim nolūkam -, viņi pārņem sabiedrībā izplatīto morāli, kas ir pseidomorāle, proti, naidīgums pret ķermeni, tāpēc viņi jau no bērnības mācās kaunēties par savu ķermeni. Jo jo īpaši tās daļas, kas viņus atšķir no pretējā dzimuma, acīmredzot ir kaut kas tāds, ko cilvēks nevēlas rādīt citiem, un tas nozīmē, ka tām jābūt kaut kam ļaunam. Jo jo īpaši tās daļas, kas viņus atšķir no pretējā dzimuma, acīmredzot ir kaut kas tāds, ko cilvēks nevēlas rādīt citiem, t. i., tāpēc tām ir jābūt kaut kam ļaunam.

Tāpēc kauns! Taču dzīve turpinās - un kādā brīdī interesi izraisa arī pretējais dzimums. Patiesībā jauniešiem, kuri vienmēr atrodas sava veida "uzmanības piesaistes fāzē", lai atrastu sev piemērotu partneri, būtu pilnīgi pietiekami redzēt un parādīt - citiem vārdiem sakot, pilnīgi nekaitīga spēle, lai viens otru iepazītu. Taču tas nav iespējams - šāda nekaitīga uzvedība nav iespējama, jo audzināšana ir vērsta uz ķermeņa naidīgumu vai pat kaunu. Jo atbrīvošanās no kauna būtu prostitūtas paraža - un cilvēks nav prostitūta un nevēlas par tādu kļūt. Jo tas būtu pretrunā ar augstu morāli...

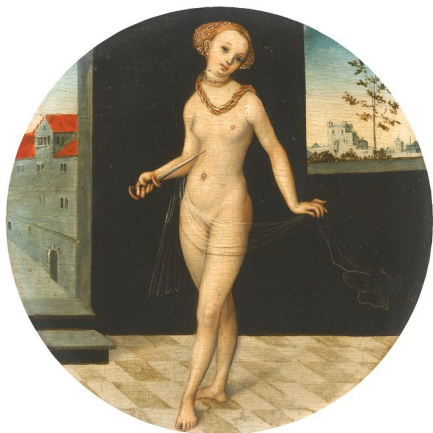
Ko darīt? Tā kā dzimumakts vienalga kādreiz ir jānotiek, un, kā visi saka, ne ar visiem tas izdodas, meitenes sev saka: "Tad nu darīsim to! Galu galā dzimumakts ir daļa no seksuālās pašnoteikšanās un veiksmīgas emancipācijas pazīme. Un visi runā par to, ka tas ir pilnīgi normāli un ka tam pat ir jābūt - arī kā zīmei, ka esi normāls un vesels." Tāpēc viņi to sāk - un bieži vien ar partneriem, kas patiesībā ir nepiemēroti - kā tas bija sarunas ar māti laikā.

Taču šī morāles izkropļošana, kas patiesībā ir nekaitīga izklaide un kaut kas pilnīgi dabiski (ja vien tas tiktu darīts pareizi) un kas nav tik nekaitīgs un ko jauniešiem vajadzētu vai nevajadzētu darīt atkarībā no situācijas, apgāž mūsu civilizācijā seksuālo morāli otrādi. Jēzus laikā meitenes un jaunas sievietes ar augstu noziedzīgas enerģijas līmeni no viņu dabiski

augstās morāles tika atrunātas ar klaji noziedzīgām metodēm - šodien viņām tiek ieprogrammēta vienaldzība un empātijas trūkums, manipulējot ar pseidomorāli.

leviest šeit kaut ko pareizu - sākot ar jauniešiem - un iesaistīties, tas būtu mūsu reliģijas uzdevums - saskaņā ar Jēzus ideoloģiju. Tas novestu pie veiksmīgas seksuālās pašnoteikšanās un arī pie patiesas emancipācijas, jo īpaši meitenēm un līdz ar to arī sievietēm vēlāk dzīvē, ja, no vienas puses, viņas pārvarētu naidīgumu pret ķermeni un, no otras puses, dzimumattiecības uzturētu tikai tur, kur tām pēc būtības ir vieta, proti, ģimenē (jo šajā procesā var piedzimt bērni - un bērni pieder ģimenei).

Un kauns rodas tikai no tā, ka nedzīvojam saskaņā ar mūsu dabisko morāli, kas ir monogāma. Un, ja mēs dzīvotu saskaņā ar šo dabisko morāli, tad kauns, tā sakot, automātiski izzustu kā slikts murgs. Ceļš uz šo dabisko morāli ir padarīt meitenes viltīgākas šajā ziņā!

Viens no Lūkasa Krānahs vecākā, kurš bija gan gleznotājs, gan humanists, ideāliem bija tāds, ka morāle un kailums pieder viens otram, ka, iespējams, patiesa morāle ir iespējama tikai tad, ja tā ir apvienota ar kailumu (protams, tikai tur, kur tas ir piemēroti). Ļoti labs piemērs šādai kombinācijai ir romiešu pilsones Lukrēcijas tēls, lai arī viņas liktenis bija bēdīgs. Viņa bija izvarota un tik ļoti cieta no šīs briesmīgās pieredzes, kurā viņa pati nebija vainīga, bet ar kuru vairs negribēja dzīvot, ka

viņa izdarīja pašnāvību. Tāpēc romieši viņu uzskatīja par morāles iemiesojumu. Un tieši šādā nozīmē viņu gleznoja Lukass Krānahs Vecākais.

Taču, ņemot vērā šo grandiozo manipulāciju, arī vergenderinga muļķības ir ideāla sarkanā silķe. Vairāk par to lasiet www.michael-preuschoff.de, šeit, jo īpaši tiešsaistes grāmatā "Jesusideology".

Michael Preuschoff, dipl.-Theol. un pensionēts profesionālās skolas reliģijas skolotājs, e-pasts: hpreuschoff@gmx.de

Tulkojums no vācu valodas ar www.deepl.com

VENUSDIENST

Karin Freiwald – meine Jahre als Hure

Offene Worte
über die Sexarbeit

Mit historischen Streiflichtern
zu »Liebe, Lust und Laster«

Karin Freiwald – links oben wenige Monate vor dem Beginn ihrer Sexarbeit, rechts oben ihr »Werbefoto« im Clubbordell.
Links: Im ersten Jahr als Prostituierte.

In ihrer autobiographischen Erzählung schildert Karin Freiwald mit beachtlichem Bekennermut den Werdegang zur Hure und erinnert sich an die eindrucksvollsten Erlebnisse und Erfahrungen während der Zeit als Sexarbeiterin. Sie ermöglicht den Lesern einen tiefen Blick in die eigentümliche Welt der Prostitution.

Par šo grāmatu "Venusdienst - Karin Freiwald - Meine Jahre als Hure" (Veneras dienests - mani prostitūtas gadi) mani informēja kāds draugs, kad tā bija pieejama internetā. Un, to lasot,

es nejauši saskāros ar fragmentu (34. un 35. lappusē), kurā citēts citāts no manas tīmekļa vietnes:

Kādā tīmekļa vietnē (www.basisreligion.de) nesen atradu argumentāciju par bimbo tēmu, kas ļoti trāpīgi raksturo konkrētas uzvedības iespieduma saknes: "Tomēr, pirms mēs griežam degunu pār šādu it kā amorālu meiteni, mums vajadzētu apzināties, kas šeit patiesībā ir amorāls. Kā šādai meitenei ir veicies pagātnē? Vai viņai kopš bērnības nav mācīta vergu morāle ar visādiem tabu un bailēm, tādējādi veicinot viņas muļķību un naivumu? Vai viņš vienmēr nav ticējis, ka kauns ir visas morāles iemiesojums, un vai tas nav viņu ievirzījis nepareizā virzienā un padarījis viņu ziņkārīgu?" (Piebilde: kopš tā laika es dodu priekšroku citai argumentācijas līnijai, kas, cerams, ir pievilcīgāka).

Es domāju, ka varu būt pamatoti lepns, ka prostitūta, tā sakot, šī amata sieviete, piekrīt man (t.i., teologs!), ka jaunieši tiek sūtīti nepareizā virzienā ar savu tieksmi uz augstu (seksuālo) morāli. Ļaunprātīgas izmantošanas gadījumi, par kuriem šodien tik daudz runā, protams, ir ļoti slikti, taču, manuprāt, tie ir tikai aisberga virsotne: Mums vienkārši nav morālei labvēlīga kultūras klimata, un pie tā galvenokārt ir vainojamas reliģijas! Jo jau no bērnības cilvēki - īpaši reliģiju iespaidā - apgūst nevis īstu morāli, bet tikai iluzoru morāli, proti, kauna (vai arī naidīguma pret ķermeni) morāli. Īstai morālei, īpaši jaunos cilvēkus, īpaši meitenēs, kurām vēl nav "seksuālās pieredzes", kurām, protams, ir zināma ziņkārība, bet ne (vēl) piespiedu vēlme to atkārtot, ir jānāk no apziņas, nevis no peldkostīma vai bikini. Taču tieši šāda veida apziņa reliģiju neinteresē. Un ne reliģijas, ne arī kāds cits šajā jautājumā neveic nekādus pētījumus, lai gan tieši šajā jomā varētu kaut ko darīt!